

ulice Zahrady

Potřebujeme vůbec v obci opravit komunikace?

V poslední době se objevily zákeřné anonymní připomínky některých „dobře informovaných Babičáků“ směřované do televize a na další vlivná místa. Tito kritizovali se znalostí místních poměrů snahu našeho současného zastupitelstva opravit postupně místní komunikace v obci před vybudováním nové kanalizace.

Chtěl bych tímto způsobem vysvětlit, proč tak zastupitelstvo obce činí a vyzvat všechny občany k diskuzi o správnosti těchto kroků:

- Komunikace jsou v katastrofálním stavu po výstavbě vodovodu a elektrifikace obce v r. 1996. Tyto stavby měly již tehdy skončit opravou těchto komunikací, což se nestalo.
- Rozpočet na kanalizaci je v současných cenách někde kolem 40 mil. Kč. Dotace jsou max. ve výši 60 – 70 % uznatelných nákladů. Zbýlých 30 – 40% znamená zadlužit obec na několik desítek let.
- Současná legislativa se na aglomerace do 500 obyvatel dívá jako na osady, kde není předepsané čištění odpadních vod a proto je téměř nemožné získat dotace na čištění a kanalizování. Samotné Babice bez Zeleného Vrchu a ulice Růžové nemají 500 obyvatel!
- Současná kanalizace v obci sice zhoršuje možnost nové výstavby, v nejbližších letech však není nezbytně nutné vybudovat novou splaškovou kanalizaci.
- V případě získání prostředků, určených na kanalizaci, se počítá nejdříve s výstavbou kanalizačního sběrače na Zastávku, aby se odstranila současná odporně páchnoucí stoka („babický potok“).

I přesto, že se možnost vybudování kanalizace jeví jako velmi složitá, učinilo zastupitelstvo obce tyto kroky k přípravě na její vybudování:

- V r. 2005 byl zpracován projekt a bylo vydáno územní rozhodnutí pro stavbu kanalizace.
- Při rekonstrukci ul. Dolní bylo počítáno s pozdějším dobudováním splaškové kanalizace a byla provedena opatření ke snížení nákladů na opravu této komunikace v případě budování nové kanalizace.
- Obec se podílela na financování čističky v Tetčicích, čímž je zajištěna možnost napojení odpadních vod.
- Zastupitelstvo obce reaguje na všechny dotační tituly vypsané krajem, ministerstvy a EU podáním žádosti.

Vážení spoluobčané, vzhledem k výše uvedeným faktům považuji za správné opravit místní komunikace v obci a to jak z prostředků státních, tak z prostředků obecních a tím podstatně zlepšit kvalitu života v obci. Za tímto názorem si stojím a ten jsem si doposud vždy obhájil. A starostlivým stěžovatelům, kteří v obci patrně nežijí, bych chtěl vzkázat - „když už nepomáháte, tak alespoň neškodte“.

Vladimír Blažejovský, starosta obce

**výjezd z obce (AVZO)
před rekonstrukcí**

ulice Dolní

**výjezd z obce (AVZO)
po rekonstrukci**

Regionální pověsti, vyprávění a anekdoty

V našem kraji se hojně vyprávěly pověsti. Dříve pověrečné, později spíše s humorným podtextem. Obvykle se pověsti vztahovaly k nějaké památce – hradu, kostelu, studánce atd., spojené s nějakým historickým příběhem. Tak například: mnoho pověstí se vztahuje ke starobylému zámku, původně klášteru v Oslavanech. V jeho zdech je prý zazděna jeptiška a ta v noci straší. Z kláštera prý vedly mnohakilometrové podzemní chodby do hrubšického zámku a těmi chodili hrubšičtí mniši za oslavanskými jeptiškami. Když se nějaké jeptišce narodilo dítě, hodili je v klášteře do hluboké studny. Tomu všemu prý udělal přítrž Jan Žižka, který jeptišky z kláštera vyhnal.

Nebo další, které se vypravovaly za panování císaře Josefa II.:

„Strýce mého dědy odvedli na vojnu do Vídně. Ten neznal německy ani slovo. Jak tak jde po Vídni, padne mu do oka veliký dům. Obdivuje jej a ptá se, čí je to dům, kdo je jeho majitelem: „Vajsnicht“ – dovídá se. U dalšího domu mu řeknou totéž, u třetího to stejné. Strýc se diví, jak musí být ten „Vajsnicht“ bohatý člověk. Vtom spatří pohřeb. Ptá se – kdo to zemřel – a opět slyší „Vajsnicht“. Strýc pokývne hlavou a říká: Vidíte, tolik bohatství, a co z toho má – prd!“

Hojně rozšířené bylo vzpomínkové vyprávění o skutečných událostech, jež vypravěč buď prožil sám, byl jejich svědkem, nebo o nich od někoho slyšel. I v tomto vyprávění jsou rozdíly – buď jsou krátké o 2-3 větách, nebo jsou vyprávění na celý večer. V tomto oboru byl vyhlášený můj strýc – švagr mého otce - Ludvík Klíčnický. Ten vyprávěl příběhy v našem nářečí a pro jadrné slovo nechodil daleko. Měl průpovídky na vše. Pořád jen vykládal a vykládal, třeba i při pohřbu. Rád jsem, coby malý chlapec, k nim s mými rodiči chodil, poněvadž jsem věděl, že bude sranda.

Vzpomínám si, jak například vykládal:

„Na dole Ferdinand organizoval modlení dozorce Motyčka. Časem začalo modlení ochabovat. Modlilo se jich už jenom dvacet, potom deset a najednou chodili do céchovny už jenom dva staří dědci. Motyčka přinde, vidí ty dva a povídá: Pomodlíme se jen jedenkrát otčenáš a bude po prdeli! Tak skončilo na dole Ferdinand modlení.“

Strašně rád jsem jeho vyprávění poslouchal a chtěl jsem být jako on. Jenže chybí mi ten jeho vypravěčský dar, který měl od Boha. Nám, děčkám, vyprávěl i sem tam nějaké ty pohádky – ale všechny skončily stejně – tak jednu, snad se mi podaří:

„Tak se hodovalo, pilo a jedlo, bochte měle jako vrata vod stodole, koláče jako dveři s futrama, prasata tam bele cely aji nevoškrabany se štětínami, všechno to viselo, kuchaři vařili, pekli, kořalka tekla potokem. Cukroviho a cukrdlat milý děti, toho tam všeho belo, nač ste se podívaly. A teďka já sem tam taky bel na tý svatbě, proto sem vám to tak vekládal, jaký to tam belo. Mozecka hrála, jeden pro druhého chodili tancovat, zpívali, pískali, veselili se a mě také pozvali. Tak já sem přišel, pogrataloval sem jim všeho štěstí, všeho pěkného a dobrého abe měli. No a teď mě ponókli, abech pořád jedl a tak sem jedl. A dež už belo navečer, tak sem musel jít také dům – to dá rozum, abe mě moja maminka nešla hledat s locernó. Tak sem se sebral, pomaličko sem šel do zahrade a jak sem šlapal v tý zahradě – bela tam papirová zem a já sem se propadl až sem. A to je konec pohádke.“

Protože ale žijeme v bývalém hornickém revíru, kde žil pomalu v každém domě havíř, tak nejvíce vyprávění, anekdot a pověstí mělo něco společného s havířinou. Proto mi dovolte, abych se této oblasti také trochu dotkl. Začneme starými hornickými anekdotami, kde převažovaly vtipy namířené proti „štajgrům“ – důlním mistrům, předákům a to proto, protože je popoháněli k větší pili, sekýrovali a trestali je. Havíři se tak bránili alespoň posměšnými anekdotami.

Přišel štajgr k havíři a ptá se, kolik že nakopal vozů. „Je to špatný“ – povídá havíř, „dnes nemám nic a zítra to bude ještě horší“.

Jiný havíř na stejný dotaz odpověděl: „Ještě pět vozů a bude jich šest!“.

Jednou se zase štajgr divil, že havíř nakopal jen jediný vůz: „To stačí“, řekl havíř, „komedianti mají jen jeden vůz a stačí jim to“ a k tomu ještě dodal – „tři koruny za šichtu je také málo“.

Někdy humorné příhody vytvářel sám život:

Kdysi volali horníky před jízdou do šachty jejich jmény. Někjaký štajgr si pohrál se jmény havířů tak, že z toho vzniklo říkadlo: Plachý, Zajíc, Vyskočil, Tvrdý, Bobek, Vytlačil.

Jen tak mimochodem – jak jsem chodil do učení, tak v naší třídě byli čtyři výtečníci: Malý, Tondl, Vypil, Bílek.

Ale vraťme se k tématu. Ještě po válce nebyla taková mechanizace. Vozy v dole tahali koně. Z těch dob pochází také vyprávění o chytrém koni jménem Rigo:

„Ten, když měl hlad nebo žízeň, tak před havíři poklekl. Nejvíce ale udivoval tím, jak uměl počítat – i když jen do osmi. Za šichtu jel jenom osm túr a táhl maximálně jenom osm vozů, byť i prázdných. K dalšímu výkonu jej prý nikdo nedonutil. Když se jej někdo zeptal, kolik má za sebou túr, zahrabal tolikrát, kolikrát už jel.“

Kapitolou samou pro sebe jsou historky, objasňující jak ten či onen havíř dostal přezdívku. Tu snad měl každý. Nejhorší na tom bylo to, že se tyto přezdívky dědily z dědy na otce, z otce na syna atd.:

„Jednomu havíři dali před operací narkózu. Sestřička se jej ptala na jméno, ale on již pod vlivem léků už jen zabreptal: „Lalala“ a usnul. Nějak se to rozneslo a už mu to zůstalo – Lalala.“

Těchto historek jsou desítky až stovky a žijí do dnešních dnů. Člověk ani nemusí vyprávět celý příběh, stačí jen pronést přezdívku, nějakou část věty, někdy stačí jen narážka a všichni zasvěcení vědí o koho jde. Pak už ani jeden neví, jak se doopravdy jmenuje. Dodnes, když si přisednete k bývalým havířům v hospodě, tak uslyšíte třeba tuto větu: „To nebyl Lopaták, to byl Ruměček, houby Bábovo dževo.“

Ano, havířský humor je drsný, takový, jaká byla jejich práce. Co si mezi sebou dělali za psí kusy hraničí někdy až se šibeničním humorem a je až k nevíře. Ještě než začnu popisovat další příhodu, již jsem byl přímým svědkem, musím objasnit to, co jsme my, kuřáci, dělali v dole. Když byla chuť na cigárko, tak se „bakovalo“. Dole se nesmělo kouřit. Vzala se hrst tabáku (bako), strčilo do úst - „za škraň“ – a žvýkalo se. Tabák vylučoval sliny a havíř, který bakoval, tak kolem sebe plival. Takže:

„Právě jsme svačili. Seděli jsme na „fálu“ – což byla šikmo položená deska. Mluvili jsme asi o mezinárodních vztazích nebo o podobných volovinách. V tom jsme spatřili, že blízko nás jsou pověšeny svršky havířů, kteří pracovali o kus dál. My jsme měli ve svém středu také takového „vtipálka“, který pořád vymýšlel, co komu provést. Všiml si, že jeden z nich má v kapse tabák. Dlouho nemeškal, vymočil se mu do něj a čekal, co se bude dít. Netrvalo dlouho, havíř přišel, vzal bako, strčil za škraň a pochvaloval si, jaký je dnes tabáček dobrý. Přitom nám nabízel. Co to udělalo s mým žaludkem, nemusím dál popisovat. Při vzpomínce na tuto historku mi tlačí ještě dnes.“

Ještě jsem si vzpomněl na jednu historku, kterou mi vyprávěl strýc Ludvík Klíčnick:

„Dříve, jak zemřel havíř, musela se jeho rodina postarat o vše, i o truhlo. To není jako dneska, kdy se vo pohřeb stará pohřební služba. Jedno, to umřel můj sósed, dobrý chlap to bel. Dělal sem v tý době ve Zběšově na Jindřicho. Na šichto a ze šichte sme chodili pěške – jak jinak. Autobuse nebele. Chodili sme přes les ze Zběšova a vyšli sme v Oslavanech Na novým světě. Nechali sme truhlo udělat v závodní truhlárně a nesli sme jo tém lesem. Vtom se přihnala taková bóřka, že sme truhlo nechali truhlo a pelášili dum, jako zajíci. Jakmile dýšť ustal, vrátili sme se pro to truhlo. Jak sme beli u ní, tak mě napadla taková věc. Kamarádovi sem řekl, aby se schoval a já se vlezl do truhle. To už šli ze šichte oslavanští havíři. Jak jsem uslyšel, že jdou kolem mě, stačil sem říct „Ešče prší?“. Do nich jako když stfělí a sami potom druhé

den na sebe prozradili, že měli v gaticích. Tak sem to chcel – jen abe bela sranda v tým našem plačtivým údolí.“

S metlou lidstva měl strýc také své dost bohaté zkušenosti. V Ketkovicích měl kamaráda z vojny a k pramalé radosti svých manželek pořádali tito dva ctihodní kmetové pravidelné pivní seance – vždy jednou za měsíc se na střídačku sešli v hospodě v Oslavanech či Ketkovicích:

„Ono letní odpoledne bylo velmi teplé a strýc se vypravil do osm kilometrů vzdálených Ketkovic za svým kamarádem na jeden z těchto dýcháneků. A protože byl strýc až do svého pozdního věku v dobré fyzické kondici, za slabé tři hodiny již usedal vedle kamaráda ke zlatému moku. Zabrali se tehdy víc do vzpomínek na vojnu a než se nadáli, odbila hodina duchů a strýc se připravoval k odchodu. Nic nedbal na své těžší nohy a vrávoravou chůzí vyrazil směrem k domovu, aby se kolem třetí hodiny dostal do postele. Vesele si to štrikoval přes silnici – jak se říká od pangejtu k pangejtu. Jeho neekonomická chůze mu na náladě neubírala a i když vrávoravě a klikatě, se blížil k domovu. Asi po hodině se jeho chůze stala ráznější a cesta se přestala klikatit. Pivko pomalu vyprchávalo. Strýc byl také přece člověk a proto už po několikáté se zastavil u keříku u silnice. Co ale čert nechtěl, zavrávoral a sjel na dno škarpy. Protože se mu nic nestalo, lehce zanačoval a vyškrabal se na silnici. Jakmile se zbavil přebytečného piva, pokračoval v cestě a už se jenom těšil do postele. Po dalších třech hodinách, kdy už začalo svítat, se před strýcem konečně objevila vesnice. Co to? Zastavil se a vytřeštil oči. To nejsou Oslavany. To jsou Ketkovice. Chvilí nechápal, jak se to mohlo stát. Pak si vzpomněl na svůj pád u keříku. Místo aby měl les po levé straně, měl jej z ničeho nic po pravé straně. Když mu to konečně došlo, pokrčil rameny, obrátil se a vyrazil pln odhodlání na cestu k domovu.“

Mohl bych ve svém vyprávění pokračovat dalšími více méně podařenými historkami mého strýce, ale v nejlepším se prý má přestat, což také činím. Rovněž tak, jak učinil i strýc. Po této jeho anabázi se už na alkohol ani nepodíval.

Jan Tondl

Mateřská škola Babice se opravuje

Na budově mateřské školy v Babicích je od pohledu patrné, že již několik desítek let nebyla opravována. Je v krásném prostředí, působí však zchátralým dojmem, který byl vylepšen v r. 2001 a 2002 stavbou dětského hřiště za téměř 500 tis. korun.

V letošním roce se podařilo získat dotaci z „Programu obnovy venkova“ na opravu elektroinstalace a kotelny. Již v zimních měsících byla demontována historická a neekonomická kotelna. Byl nainstalován nový moderní kotel na tuhá paliva. Bohužel jiné topné médium, které by bylo ekologičtější, vychází doposud velmi neekonomicky.

Přes prázdniny dojde k rekonstrukci elektroinstalace a opravě sociálních zařízení. Rovněž kuchyň bude přebudována na moderní výdejnu stravy podle současných přísných hygienických požadavků.

Výrazná změna bude i v organizaci školky. Od 1. 9. 2006 zaniká MŠ Babice, příspěvková organizace a provoz školky bude převeden pod ZŠ Zastávka. Toto opatření je potřebné z důvodů výrazného snížení nákladů a zkvalitnění péče o děti. Budova školky pochopitelně zůstává majetkem obce Babice. Pokud by se tento model provozu mateřské školy neosvědčil, bude se možné k původní samostatné organizaci vrátit. Podstatné je, že bude mateřská škola v Babicích zachována a že dojde ke zlepšení prostředí pro děti.

Vladimír Blažejovský, starosta obce

Nová mechanizace pro naši obec

Obec Babice obdržela dotaci na nákup drobné mechanizace ve výši 100.000 Kč. Z těchto prostředků byla nakoupena sestava Varri s následujícími nářadím: mulčovačem, bubnovou sekačkou, radlicí na sníh, drtičem větví a kropícím smetákem. Dále jsme nakoupili motorový plotostřih na živý plot a motorový fukar na listí a suchou trávu. Tato technika přispěje ke zlepšení vzhledu obce a ke zvýšení produktivity práce naší „rychlé roty“.

Pro občany nabízíme možnost využití bubnové sekačky na kosení jetele a trávy na sušení. Cena za tuto službu je 200,- Kč/hod.

Vladimír Blažejovský, starosta obce

Konec platnosti občanských průkazů

Konec platnosti občanských průkazů vydaných do 31. 12. 1996

Upozorňujeme občany, že nejpozději dnem 31. prosince 2006 skončí platnost občanských průkazů bez strojově čitelných údajů vydaných do 31. prosince 1996. Konec platnosti se vztahuje i na občanské průkazy s vyznačenou platností „bez omezení“, s výjimkou občanských průkazů občanů narozených před 1. lednem 1936. Žádost o vydání občanského průkazu se strojově čitelnými údaji je občan povinen předložit nejpozději do 30. listopadu 2006.

Doporučujeme občanům, aby o výměnu občanského průkazu zažádali již nyní a neponechávali ji na poslední měsíce roku 2006.

Platnost občanských průkazů občanů narozených před 1. lednem 1936

Občanům narozeným před 1. lednem 1936 skončí podle ustanovení § 24 zákona č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech, ve znění zákona č. 395/2005 Sb., nejpozději dnem 31. prosince 2008 platnost občanských průkazů bez strojově čitelných údajů vydaných do 31. prosince 2003.

Žádost o vydání nového občanského průkazu se strojově čitelnými údaji mohou občané podávat i v současné době. Za výměnu občanského průkazu se nevybírá správní poplatek.

POZOR - změna sídla

Finanční úřad Brno-venkov
Příkop 8
604 24 Brno

Katastrální úřad pro Jihomoravský kraj
Katastrální pracoviště Brno-venkov
Úzká 6
656 77 Brno

Klub seniorů – 1. pololetí 2006

Při hodnocení činnosti Klubu seniorů naší obce za 1. pololetí letošního roku vedení klubu konstatovalo, že do kroniky mohou být připsány další plusové body.

Podařilo se nám zajistit vše, co jsme si pro toto období předsevzali, a ještě něco navíc. Vše, až na výstavu obrazů našeho rodáka p. J. Brázdy. K tomu musíme sdělit, že ne naší vinou se výstava neuskutečnila. S p. Brázdou bylo vše domluveno, ale celá akce skončila na tom, že v naší obci není pro takovéto účely vhodná místnost. Přísálí ani sál v KD nejsou vhodné, protože tam není denní světlo. Veškerá okna jsou „zateplená“ a tím je v těchto místnostech stále tma.

Abychom našim členům vynahradili ztrátu tohoto kulturního zážitku, pozvali jsme našeho mladého spoluobčana Jarka Pallu. Ten, v rámci svého „velkého koníčka“, nás seznámil s technickými daty a tragedií ve své době největšího zámožského plavidla – parníku Titanic. Všichni přítomní byli velmi mile překvapeni a kvitovali s nadšením zpracování tohoto technicky ne jednoduchého tématu a jeho podání J. Pallou. Touto cestou mu děkujeme a těšíme se na to, co nám dalšího připraví.

Díky neúnavné práci J. Tondla a za pomoci M. Budi se podařilo v červnu zorganizovat zájezd na severní Moravu. Všemi účastníky a dokonce i šoférem autobusu byl zájezd hodnocen jako velmi zdařilý. I když se uskutečnil na den sv. Medarda, také počasí nám přálo, a tak se všichni těší na další a další zájezdy.

Na naše setkání v dubnu a červnu jsme pozvali hudební skupinu z rosického učiliště, vedenou p. Koláčkou. Kdo byl přítomen, musí potvrdit, že to byla šťastná volba, neboť členové skupiny hráli a zpívali tak, že každého chytili za srdíčko.

Na pozvání vedení mateřské školky jsme školku navštívili a shlédli pěkné pásmo písní, říkadel a tanečků, které nám děti předvedly.

Uspořádali jsme ve spolupráci s organizací AVZO Babice besedu o novém silničním zákonu.

O velmi zdařilé besedě s MUDr. Ševčíkem jsme již psali ve zpravodaji 2/2006.

Chceme také touto cestou poděkovat panu J. Sedláčkovi, který našemu klubu věnoval CD se svými skladbami – Zelený vrch a Písnička z mládí.

Pro informaci uvádíme termíny našich akcí ve třetím čtvrtletí 2006:

27. července	Pravidelné setkání v KD v 18.00 hod.
Peníze na zaplacení zářijového zájezdu s sebou.
9. září	Výšlap na Chvojnici – pro všechny věkové kategorie.
16. září	Zájezd do Luhačovic.

Srpnové setkání z důvodu dovolených odpadá.

Výbor Klubu seniorů Vás, Vaše příbuzné a známé zve na podzimní zájezd dne 16. září 2006 do Luhačovic.

Během cesty do krásných lázní navštívíme Velehrad, kde si prohlédneme baziliku, která svou délkou 100 metrů patří k největším v Evropě. V roce 1990 zde papež Jan Pavel II. sloužil za přítomnosti půl milionu poutníků bohoslužbu.

Odtud zajedeme do 2 km vzdáleného Archeoskanzenu v Modré, kde si prohlédneme repliku Velkomoravského středně velkého sídliště Pomoraví.

Na své cestě dále navštívíme překrásný zámek v Buchlovicích, postavený ve stylu italského baroka na přelomu 17. a 18. století. Okolí zámku zkrášluje rozsáhlý anglický park, představující jednu z nejvýznamnějších historických sbírek zeleně v České republice.

Po cestě do Luhačovic se stavíme na oběd ve stejnojmenné obci Babice a pak se již budeme věnovat prohlídce lázní, kde se můžeme procházet po kolonádě, obdivovat řadu lázeňských budov, postavených podle projektů Dušana Jurkoviče, pít léčebnou Vincentku, stavit se v některé kavárničce na kafičko, popřípadě navštívit zajímavé muzeum Luhačovického Zálesí a další.

Odjezd bude z Návsi v 6.30 hod. a předpokládaný návrat kolem 19. hodiny. Přihlášky na tento zájezd přijímají p. Tondl a p. Buďa.

Pokud senioři nenaplní celou kapacitu autobusu, bude možno uspokojit i nájemce mladší.

Jan Tondl, Vlastimil Křivánek

Blahopřání

Všem občanům, kteří ve třetím čtvrtletí roku 2006 oslaví svá významná životní výročí, přejeme pevné zdraví, hodně štěstí, osobní spokojenost a další krásné roky prožité v kruhu svých blízkých a přátel.

Jsou to tyto občané:

Pan	František Foral
Pan	Ota Komínek
Paní	Drahomíra Rozmahelová
Pan	Josef Nejedlý
Paní	Anna Pallová
Paní	Helena Peterková
Pan	Antonín Nezbeda
Paní	Jaruška Hájková
Paní	Anna Horká
Paní	Božena Hořinková
Pan	Věroslav Patera
Paní	Hedvika Hájková
Paní	Jiřina Staňková
Pan	František Foral
Pan	František Foral

Zde je místo pro Vaši reklamu

Dětské hřiště na Návsi před rekonstrukcí

Babický zpravodaj – vydává obec Babice občanům zdarma

Příspěvky, námítky a inzerci posílejte na tyto kontakty:

- Obecní úřad Babice, Návés 14, 664 84 Zastávka u Brna
- 546 431 739, 546 430 565
- starosta@babiceurosic.cz
- info@babiceurosic.cz

Další informace hledejte na internetových stránkách obce: www.babiceurosic.cz
